

Monika Matura – „»Persona K2« w Teatrze BARAKAH”

Kulturatka.pl, 18 kwietnia 2026

Link: <https://www.kulturatka.pl/2026/04/18/persona-k2-w-teatrze-barakah/>

Relacja z rodzicami kształtuje nas na całe życie. Co jeśli było jej daleko do ideału? Jak może wpływać na dorosłego człowieka? Spektakl „Persona K2” próbuje odpowiedzieć na to pytanie.

Według Junga, persona to najbardziej zewnętrzna część naszej psychiki, oblicze, które pokazujemy światu.

Spektakl zaczyna się od sceny, w której jedna z głównych bohaterek odbiera nagrodę w imieniu swojej matki. Dwie kobiety wydają się kochającą rodziną. Ten idylliczny obraz bardzo szybko okazuje się kłamstwem. Na pozór idealna relacja: matka (znana aktorka), która z niewiadomych przyczyn zamilkła i od tej pory nie powiedziała ani słowa i córka, która się nią opiekuje. Pod powierzchnią kryje się jednak całe spektrum emocji, od nienawiści po głód miłości. Obserwujemy bohaterki, które na zmianę, to przyciągają, to odpychają się. Matka nie mówi nic, więc córka wypełnia przestrzeń opowieścią. Opowiada o nieobecnej matce i wszystkich traumach, które ją spotkały. W ten sposób wyłania się postać skrzywdzonego dziecka, które jako dorosły nie potrafi się poukladać. Jednocześnie rozumiemy zachowanie córki względem matki.

Wydawałoby się, że jako widz obserwujemy wszystko z wygodnej pozycji, to jednak nieprawda. Jest nam niewygodnie, gniecie nas, patrzymy na ten ogrom bólu i cierpienia, który wylewa się z gestów i słów, ale nie możemy odwrócić oczu. Ta opowieść za którą odpowiada Anna Burzyńska i Magdalena Łazarkiewicz, czerpiąca z twórczości Bergmana, nie mogłaby być mocniejsza. Duża w tym również zasługa genialnych aktorek.

Bednarczyk-Krzyżowska przez większość spektaklu milczy, ale to nie odbiera jej postaci wyrazistości. Jej historię poznajemy poprzez opowieść córki. A milczenie jest tak gęste i wyraziste, że wcale nie musi mówić. Sara Celler-Jezierska opowiada z pełną intensywnością – jej monolog jest pełen napięcia, chwilami niemal na granicy emocjonalnego przeciążenia. Ten kontrast działa: im większa cisza jednej bohaterki, tym bardziej narasta ekspresja drugiej.

„Persona K2” to teatr skupiony na relacji i aktorstwie, nie na akcji. To opowieść o emocjonalnym chłdzie, niespełnionych potrzebach i niemożności porozumienia. „Persona K2” to teatr wymagający skupienia, wrażliwości i gotowości na dyskomfort. „Persona K2” to przykład teatru, który stawia widza w niewygodnej

pozycji i każe mu patrzeć – długo, uważnie, bez ucieczki. I właśnie dlatego zostaje w głowie na dłużej.